

ANIVERSĂRI

Dragoș Alexandrescu, muzician și sacerdot

Extrem de numerosului public venit să-l sărbătorească pe omul, artistul, pedagogul și clericul Dragoș Alexandrescu, la împlinirea venerabilei vârste de 80 de ani, i-am cerut îngăduința de a-i citi un text pe care l-am scris acum aproape un deceniu, dar pe care aveam certitudinea că nimeni dintre cei prezenți – nici măcar sărbătoritul însuși! – nu-l cunoștea, întrucât la vremea respectivă fusese publicat într-o revistă pe cât de obscură, pe atât de efemeră. (Cu siguranță că, astăzi, sunt prea puțini aceia care-și mai amintesc până și titlul ei: „Exclusiv Magazin”.) Am scris însă rândurile de mai jos cu atâta credință și cu atâta emoție, încât mi-ar părea rău să nu le împărtășesc, măcar acum, tuturor celor ce-l admiră și-l iubesc pe distinsul muzician și sacerdot...

*

Când, în îndepărtata toamnă a lui 1963, începându-mi studiile la Conservator, am avut șansa de a deveni studenta maestrului Dragoș Alexandrescu, nu știam că mintea sa luminată de o rigoare exemplară și sufletul lui blând fuseseră închinată lui Dumnezeu. Cine dintre noi ar fi putut bănuși măcar, atunci, că profesorul atât de iubit de către cei mai mulți și atât de temut de către câțiva pentru dreptatea și fermitatea judecăților sale, respectat însă deopotrivă de către toți pentru imensa-i știință și admirabila-i metodă de a ordona teoria muzicii și a ne înlesni accesul la ea, era... diacon?! Firește că în vremea aceea, când a intra într-o biserică ori a te închina numai trecând pe lângă ea constituia un delict ce-ți putea atrage serioase necazuri ca elev sau student (dară-mi-te ca profesor!),

calitatea de cleric trebuia ascunsă cu aceeași grijă ca și aceea de a fi fost **cineva** sau de a fi avut **ceva** „înainte“. Cum aş putea uita neplăcerile pe care le-am suportat în liceu, când – făcându-mi obligatoria „inspecție la domiciliu“ – diriginta mi-a descoperit pe perete un gobelin cu subiect biblic? Nu conta că era o copie după un celebru tablou de Rembrandt – artist de care, oricum, nu sunt sigură că ea auzise...

Eu, în schimb, auzisem – vag, ce-i drept – că minunatul nostru profesor de teorie și solfegii ar fi și compozitor. Spun „vag“ pentru că nu făcea parte dintre autorii cântați și difuzați în mod curent... Acum, mă gândesc că poate asta n-a fost totuși chiar atât de rău pentru **imaginea** artistului, căci **adevărata vocație componistică** a maestrului Dragoș Alexandrescu se manifesta nu atât în cantatele, simfonia sau poemul simfonic, nici atât în partiturile instrumentale, corale, vocale sau pentru film pe care le-a scris, ci mai cu seamă în același domeniu ce se cerea ascuns: muzica religioasă. Am avut revelația acestui adevăr ascultându-i *Liturghia în mi minor*, pentru prima oară interpretată integral: aici, totul și toate – de la stilul autentic la inspirația originală, de la meșteșugul alcătuirii la măiestria expresiei, de la sinceritatea credinței la forța sentimentului ce o animă – îndreptățesc o viață artistică îndelungă (unul dintre cele mai copleșitoare momente ale lucrării a fost creat pe când compozitorul avea doar 13 ani!) și cu la fel de bogate perspective...

Luminița VARTOLOMEI